

[Gert Petersen]

ingen, end ikke udenrigsministeren, have noget at have sin optimisme i om ganske få år.

Derfor finder vi behov for en mere aktiv dansk udenrigspolitik vedrørende sådanne spørgsmål som nedrustning, både globalt og i Europa, vedrørende protester mod de nye våben, den nye kaprustning, vedrørende det sydlige Afrika og kolonisystemets øvrige rester og vedrørende forholdet til den tredje verden i almindelighed, især den nye økonomiske verdensorden.

I den forbindelse beklager vi det fortsatte medlemskab af NATO, som hæmmer en virkelig aktiv udenrigspolitik, f. eks. i nedrustningsspørgsmålet, og det stadig stærkere engagement i den særlige EF-udenrigspolitik, som f. eks. har hæmmet en virkelig aktiv indsats i Sydafrikaspørgsmålet. Der er gjort noget, det skal jeg ikke benægte, men der kunne være gjort langt mere. Vi mener ikke, det er NATO- eller EF-skiner, man skal køre ud ad, når vi tilrettelægger vor udenrigspolitik. De store opgaver, et lille land som Danmark kan tage på sig, løses efter vor opfattelse langt bedre på grundlag af et nordisk samarbejde. Det nordiske samarbejde er ikke forsvundet, det ved jeg, men det bør styrkes langt mere end i dag, for det bør være det, der danner grundlaget for en aktiv dansk udenrigspolitik til gavn for afspændingen.

Ib Nørlund (DKP):

Ministerens redegørelse var præget af, at højrepartierne er gået til klapjagt på ham. Det er rigtigt, det plejer at forekomme på denne tid af året. Jeg har nu ikke tænkt på sammenhængen med de konservative landsmøder, måske årsagsfølgen er den modsatte af den, hr. Ninn-Hansen opererede med. Men denne klapjagt kan man måske også nærmest kalde en safari, for det er jo især afrikanske strejftog, man har været på og været det i Atlantpolitikens navn. Hr. Jørgen Junior svang Atlantpolitikens flodhestespisk efter udenrigsministeren, hr. Arne Christiansen sendte nærmest giftpile af sted, og hr. Ninn-Hansen lagde vel snarest snarer.

Men højrepartierne repræsenterer jo mere end nogen de kræfter, som mente, at de havde en ret til at betragte og behandle Afrika og dets folk som undermennesker, og som priste den racistiske sydafrikanske republik som den eneste civiliserede stat på kontinen-

tet. Det var dem, som uden at blinke støttede portugisernes koloniale undertrykkelse i Angola og andre steder, og det er noget ejendommeligt, når man netop fra den side nu kommer og bebrejder andre, at de overtager portugisernes koloniale rolle. Den satte de jo pris på, så længe den var der. De angreb, som nu føres frem fra den side, er kun afslørende for, at de intet har lært og intet glemt. Afrika er et kontinent i opvågningen. I århundreder var det hundset, ikke regnet, en plet på verdens politiske historie, og nu bryder national og social frigørelse igennem dér. Det foregår ikke altid efter hr. Ninn-Hansens kagebog, når et åg rystes af, og de betragninger, som her har været anlagt for frihedsbevægelsens kamp frem, viser en meget bornert mangel på forståelse. Det minder mig om, hvad Borgbjerg skrev i et af sine mere inspirerede øjeblikke, nemlig efter den russiske revolutions sejr, om alle de redaktører, der sad i deres ravnekroge og klippede den russiske revolution til med deres skræddersakse.

Når udenrigsministeren over for disse angreb hævder Afrikas folks ret til at søge og få hjælp, hvor de ønsker det og kan få den, så har han naturligvis ret og kan tage sig de reaktionære angreb derpå let. Jeg må give ham ret i, at det formentlig også er i både Danmarks egen interesse og sågar i NATO-alliancens egen interesse, at man anlægger sådanne synspunkter.

Det, som de andre gør, er jo, at de gentager den hetz, som i sin tid blev ført mod Vietnams folk her. Udenrigsministeren har dog lært så meget, at han ikke gentager hr. Per Hækkerups udtalelser dengang om, at det bare var skørhovedede kommunister, der interesserede sig for folkenes frihedsbevægelse dér.

Verden er nu engang sådan, at den mest sikre og stabile hjælp til folkene, der befrier sig fra imperialisme, kommer fra de socialistiske lande. Der er her tale om en hjælp, der kun ydes, når den ønskes, som ikke er forbundet med krav om særlige rettigheder, og som man i disse dage jo kan se også trækkes tilbage, hvis den ikke ønskes. Jeg synes, at udenrigsministeren i den forbindelse kunne spare sig bemærkninger om systemer, som man i grunden ikke ønsker at knytte sig til; det er vel et frit valg for de pågældende. Nej, min bebrejdelse mod udenrigsministeren går